

NS naujienų biuletenis

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1138

05.01.2025 (136)

Blogio genijaus ugdymas **Gerhard Lauck**

4 dalis

Antras skyrius **Politinis aktyvistas**

Mano pirmasis vakaras tėvynėje

Tai buvo mano pirmoji diena Senojoje šalyje. Buvau su vienu iš savo pirmųjų kontaktų pagrindiniame pasipriešinimo judėjime. Jo vardas buvo Valteris. Mes vaikščiojome po lauką. Buvo žvaigždėta naktis. Nusileidau ant kelių, pasilenkiau, paėmiau saują purvo ir švelniai pabučiavau protėvių tėvynės žemę.

Vėliau jis pasakė šiuos žodžius:

*Mes atėjome iš nieko
Ir mes esame niekas.
Bet mes ten esame!*

Valteris buvo patyręs kovotojas už laisvę. Jis ne kartą buvo suimtas komunistų. Vis dėlto jis atsisakė mesti rankšluostį.

Jis nebuvo išsilavinęs žmogus. Jis taip pat nebuvo turtingas. Jo tualetas buvo lauko tualetas. Vienintelis šildymas buvo virtuvės krosnis. Prisimenu, kaip sėdėjau

ten su jo šeima ir glostžiau jo dukters juodą katę, vardu "Me Lady". Tai man priminė tėvo pasakojimą apie jo vaikystę name su tokia pačia šildymo sistema.

Kita vertus, vienas iš jo draugų, taip pat senas SA vyras, turėjo vynuogyną! Ten pirktas vynas buvo butelyje be etiketės, bet jo skonis buvo geras ir pigus. Dažnai parsiveždavau kelis butelius, kai lankydavau Hansą šiaurėje, Šlėzvige-Holšteine. (Tai vadinau užmokesčiu už tai, kad jo žmona man skalbė!) Ten nusipirkdavau "Korn" (skaidraus viskio) arba romo ir parsiveždavau Valteriui.

Be to, visos jo lėkštės ir sidabriniai indai buvo Trečiojo reicho originalai su ere-liu ir svastika. Dėl to maistas buvo itin skanus! Šiandien jų piniginė vertė kolekcininkui būtų didelė.

Prisimenu ir kitus mūsų mažo rato narius. Manfredas, Horstas, Willi, Katja ir Albertas grįžo į JAV. Jie visi atliko svarbų vaidmenį kuriant NSDAP/AO koncepciją. Vis dar turiu gražią spalvotą spalvotą fiurerio nuotrauką, kurią man padovanojo Katjos draugė, SS našlė.

Horstas supažindino mane su simpatišku policijos viršininku.

Willi netyčia man pasakė komplimentą, kai kartą jį supykdyčiau ir jis pavadino mane "Saupreuß". Mano motinos mergautinė pavardė buvo Preuss. Aš iš tiesų esu prūsas.

Kartą ligoninės tarnautojas paklausė Alberto, kodėl jis melavo, kad yra veteranas. VA neturėjo jokių įrašų apie jį. Tiesą sakant, jis nemelavo. Jis iš tiesų buvo veteranas: Ne JAV, o Waffen-SS.

Nauja koncepcija

Keliaudamas po senąją šalį dažnai matydavau pasipriešinimo šūkius grafičių pavidalu. Tačiau buvo neįmanoma įvertinti judėjimo stiprumo. Taip pat buvo neįmanoma užmegzti ryšių su simpatizantais ir prisijungti prie pasipriešinimo. Rizika būti suimtam buvo labai didelė.

Sukūriau naują koncepciją. Dar svarbiau, kad ją įgyvendinau praktiškai. Tuo metu dar buvau paauglys.

Laisvoje šalyje įsikūrusios užsienio organizacijos aprūpindavo pagrindinį pasipriešinimą profesionaliai pagamintais spaudiniais. Jos turėtų vienodą kontaktinį adresą laisvojoje šalyje. Paklausėjai gautų nemokamų literatūros pavyzdžių ir savo unikalų "identifikacinį numerį" ("Kenn-Nummer"), kuris būtų naudojamas tolesniame susirašinėjime vietoj jų tikrojo vardo ir adreso. Taip būtų apsaugota jų tapatybė, jei vėliau būtų perimtas paštas.

Aktyvistu tapęs tardytojas įdarbino savo būrio narius. Arba liko "vienišas vilkas". Jis reguliariai gaudavo iš mūsų nedideles siuntas. Jos buvo tiesiog

siunčiamos paštu iš kelių vietų ir gerai užmaskuotos. Kiekvienoje siuntoje buvo "gavimo forma", kurią gavėjas užpildydavo ir grąžindavo mums. Jei tų formų negaudavome, manydavome, kad kažkas nutiko ne taip, ir nutraukdavome siuntas.

Didesniems "ląstelių tinklams" reikėjo daug didesnio kiekio. Jie buvo tiekiami kitu būdu. Buvo organizuojamos didelio masto "kontrabandos" operacijos. Jos buvo itin sėkmingos. Bendri žmonių ir medžiagų nuostoliai per visus dešimtmečius išliko labai maži.

NSDAP/AO gimimas

Grįžęs į JAV įkūriau naują organizaciją, paremtą šia nauja koncepcija. Ji vadinosi NSDAP/AO.

Nedelsdami atspausdinome 1000 svastikos lipdukų ir išsiuntėme juos oro paštu į senąją šalį. Jie atkeliavo pačiu laiku. Vienas iš jų pasirodė per televiziją geriausiu laiku, priklijuotas ant Willi Brandto rinkimų plakato.

Daugelis amerikiečių to nesupranta, bet net diktatūros dažnai rengia "rinkimus", kartais net su keliomis "partijomis". Tačiau tai vis tiek yra apgaulė. Ir tai yra nerangus apsimetinėjimas. Kitaip nei, tarkime, tokiose šalyse kaip dabartinės Jungtinės Valstijos.

Spausdintojas buvo senas Rokvelo aktyvistas Džordžas Adamas Linkas. Jis pastebėjo, kad norėtų, jog būtų buvę 10 000 lipdukų. Buvau šokiruotas. Kaip mes galėjome sumokėti už tiek daug? Tačiau po metų mūsų vidutinis spaudos tiražas buvo 100 000 egzempliorių su įtrūkimu! Iki to laiko trečiasis mūsų periodinio leidinio "*NS Kampfruf*" numeris gimtąja kalba išsiplėtė iki laikraštinio bulvarinio formato. Taip pat turėjome dvi spausdinimo mašinas mažesniems darbams.

Šią plėtrą didelė dalimi lėmė sąjungininkų amerikiečių organizacijų pagalba!

Netrukus sužinojau, kad yra dviejų tipų ne pelno siekiančios organizacijos. *Pirmasis tipas* į kitas ne pelno siekiančias organizacijas žiūri kaip į bendro tikslo sąjungininkus. Šie sąjungininkai padeda vieni kitiems. *Antrasis tipas* į kitas ne pelno siekiančias organizacijas žiūri kaip į konkurentus dėl tų pačių rėmėjų. Jos aktyviai stengiasi sabotuoti viena kitą. Deja, antrajam tipui dažnai sekasi sėkmingiau rinkti lėšas. Tai viskas, ką jie daro. Pirmasis tipas susitelkia į konkretų darbą dėl tikslo.

Po dvejų metų įsteigėme anglų kalba leidžiamą informacinį biuletinį, skirtą mūsų simpatikams Amerikoje. Ilgainiui jis taip pat buvo išplėstas į bulvarinį laikraštį. Abu laikraščiai tokiu formatu ėjo daugiau kaip ketvirtį amžiaus. (Paskui perėjome prie naujienlaiškio formato, o paskui ėmėme leisti tik internete. Spausdintinė spauda apsiribojo tik mūsų knygų leidyba, kuri buvo labai išplėsta).

Iš pradžių dirbau visą darbo dieną išoriniame darbe. Savo "kūdikiui" skyriau ir atlyginimą, ir laisvalaikį. Vėliau teko dirbti tik pusę etato. Galiausiai galėjau išsiversti su šalutinėmis pajamomis, o kitu atveju visą darbo dieną dirbau savo "kūdikiui".

Vieną dieną kitos ne pelno siekiančios organizacijos savanoris Donas Kanadoje pateikė pasiūlymą: *Jūs turėtumėte pardavinėti daiktus! Mes taip ir darome ir taip uždirbame daug daugiau pinigų nei iš prenumeratos!*

Mes tai išbandėme. Pavyko. Visi buvo laimingi. Bet koku atveju tai buvo mano viso gyvenimo ryšio su *užsakymu paštu* pradžia.

Šis savanoriškas darbas patobulino *mano organizacinius ir žmogiškuosius įgūdžius*.

Darbas su savanoriais kartais yra gana sudėtingas tiek teigiama, tiek neigiama prasme. Santykiai yra unikalūs. Darbdavys gali atleisti darbuotoją. Kariškis gali suimti ar net sušaudyti pavaldinį.

Draugai ir bendradarbiai

Mano paties įkurta ne pelno siekianti organizacija dirbo labai mažoje ir specializuotoje nišoje, kuri ilgą laiką buvo laisva. Žinia apie ją greitai pasklido. Puikūs bendradarbiai netrukus pranešė apie tarnybą. Jie buvo sužavėti mano pagrindine koncepcija ir pastangomis pereiti nuo teorijos prie realybės. Šie atsidavę, užkietę lojalistai dažnai buvo mano tėvų ir net senelių amžiaus. Čia nebuvo jokio "kartų atotrūkio"! Greitai tapome gerais draugais.

Tarp šių negirdėtų pilietiškumo didvyrių buvo:

1920 m. žurnalistas. Hansas pabėgo iš namų, kai baigiantis Antrajam pasauliniam karui įsiveržė komunistai.

Dar vienas pabėgėlis iš to paties regiono. Erichas Pirmojo pasaulinio karo metais kariavo Vokietijos kariuomenėje. Vėliau emigravo į Ameriką ir tapo JAV piliečiu. Žinodama, kad jis buvo Vokietijos ir Amerikos Bundo narys, šaukimo į kariuomenę komisija paklausė, ar jis norėtų kovoti prieš Hitlerį. Jis atsakė: *Jei Hitleris įsiverš į Jungtines Valstijas, aš, žinoma, ginsiu šalį*. Kartu su kitais bendraminčiais jis visą karą praleido kasdamas duobes stovykloje Valstijose. Tai darydami jie dainavo vokiškas karo dainas. Karo pabaigoje jis buvo garbingai atleistas iš tarnybos.

Tačiau **mano sekretorė ir dešinioji ranka** neabejotinai yra sąrašo viršuje. Gretchen tapo viena pirmųjų ir vertingiausių mano bendradarbių. Su ja telefonu *kasdien* kalbėjau *dešimtmečius*.

Štai jos istorija.

Jos senoji *bundy* šeima Amerikoje gyveno jau daugiau nei šimtmetį, tačiau namuose vis dar kalbėjo gimtąją kalbą ir saugojo šventą etninį paveldą. Ji buvo vienintelė gyva iš šios šeimos narių.

Prasidėjus Antrajam pasauliniam karui, motina kreipėsi į savo sūnų ir pasakė: *Jei grįši namo vilkėdamas šūdiną rudą amerikietišką uniformą, aš tave nušausiu!*

Kai šis sūnus vėliau teisėjui pasakė, kad atsisako dalyvauti *Ruzvelto nusikalstamame agresijos kare prieš vokiečių tautą*, teisėjas išbalęs išbėgo iš salės netaręs nė žodžio. Karo metus jis praleido kalėjime kaip sąžinės prieštarautojas.

Po Vokietijos kapituliacijos ji atsisėdo ant geležinkelio bėgių. Laukdama mirties, ji susimąstė. Galbūt vieną dieną ji galės nuveikti ką nors vertingo, jei liks gyva. Ji tikrai tai padarė!

Kaip ir aš, ji dirbo savanorišką darbą kitose organizacijose. Šis darbas jai atrodė prasmingas, bet ne visiškai tenkinantis. Tai pasikeitė, kai ji rado mūsų startuolį.

Praėjo keleri metai, kol pirmą kartą išgirdau ją kalbant angliškai. Ji pasakė *Fill 'er up!* degalinės darbuotojui, kai važiuodami iš oro uosto sustojome užsipilti degalų.

Ši trapios išvaizdos, bet tvirta kaip vinys senoji fermos mergina gyveno pionierių laikų namuose su originaliu židiniu, rankiniu vandens siurbliu ir ūkiniu pastatu. Naktį ji primindavo lankytojams, kad pakeliui į tualetą saugotusi varinių galvų.

Ji neprieštaravo, kad didžioji Juodoji gyvatė gyventų tarp sienų. Ji ėdė graužikus. Žiemą pelės buvo sugadinusios du jos automobilius, įlindusios į variklį, kai jis dar buvo šiltas.

Jos namai buvo tokie izoliuoti, kad tvarte gyvenusios katės tapo nevaisingos ir nevaisingos. Kai viena po kitos ėmė nykti net jaunos suaugusios katės, ji pamanė, kad tai tikriausiai didelės pelėdos darbas. Šis namas stovėjo vidury miško, ilgo purvino kelio gale. Kartais nuvirsdavo medis ir užtvėrdavo kelią. Ji jį nukirsdavo kirviu.

Ji visada pirkdavo aukštai nuo žemės pakeltą automobilį, kad mažiau įstrigtų purvino kelio provėžose.

Jos gyvenimo filosofija buvo paprasta: *Tegul širdis pasako, už ką kovoti, o smegenys - KAIP už tai kovoti!*

* * * * *

Patikimas ir kompetentingas savanoris yra aukso vertės! Vienas kolega taip pasakė: *Tas, kuris GALI ką nors padaryti, nenori to daryti. O tie, kurie NORI ką nors daryti, to daryti NEGALI.*

Norint visapusiškai išnaudoti savanorius, dažnai tenka pasilenkti prie jų stipriųjų

ir silpnųjų pusių. Pavyzdžiui, Gretchen kategoriškai atsisakė liestis prie kompiuterio. Ji naudojos senovine rankine rašomąja mašinėle.

Tai gali lemti gana keistą metodiką, darbo eigą ir organizacinę struktūrą. Bet kokių atveju, mano organizaciniai įgūdžiai ėmė tobulėti.

Kasdien telefonu bendravau su bendradarbiais, išsibarsčiusiais po visą Ameriką ir Europą. Tačiau neretai būdavo taip, kad *metų metus* nesimatydavome akis į akį. Natūralu, kad tokių susitikimų labai laukdavome! Ypač gerai prisimenu vieną atvejį. Tai buvo mano pirmoji kelionė į Švediją. Kai duris atidarė graži jauna moteris, pamaniau, kad tai tikriausiai mano kolegų dukra. Sukryžiavau pirštus. Tačiau nepasisekė. Ji buvo jo mergina! Skirtingai nei dauguma mano tuometinių bendradarbių, jis buvo mano amžiaus.

Būdamas dvidešimties jau buvau gana kompetentingas administratorius, bent jau pagal mažų ne pelno siekiančių organizacijų standartus. Kai kuriose jų dirbo tik nedidelis etatinis personalas, o kitose - tik savanoriai. Dirbau ir su vienais, ir su kitais.

**NSDAP/AO yra didžiausias pasaulyje
Nacionalsocialistinės propagandos tiekėjas!**
Spausdinti ir internetiniai periodiniai leidiniai daugeliu kalbų
Šimtai knygų daugeliu kalbų
Šimtai svetainių daugeliu kalbų

